

Kitalált jellemrajz egy talán valóban létező személyiséghez...

"..az tanítvány egy keresztúton mestere elébe járul, ő pedig len áldását adja reá. Ennekutána az mester az veszedelmek ösvényére kél az négy őselemen által..."

~ Raoul Renier

Olyan korban és korszakba született, amely sajátos tompultságából és elsötétettségéből fakadóan képtelennek bizonyult a maga létrendbeli helyén és rangján kezelni őt. Nem mintha valamiféle megkülönböztetett természetű figyelemre tartott volna számot, és azon vágy és szándék is csupán az elesettebb pillanataiban környékezte meg, hogy környezete részéről bárminemű csodálatot, elismerést, vagy rajongást követeljen meg önmaga számára. Ezekkel a fajta viszonyulási formákkal valójában nem is igazán tudott mit kezdeni, annak ellenére sem, hogy mint mondtuk volt, olykor kimondottan vágyta ezeket. Amikor ugyanis nagy ritkán, mondhatni „szökőévente egyszer” részesülni nyílhatott alkalma valamiféle hasonló tapasztalásban, és néhány rövidre szabott villanás erejéig belekóstolhatott a sikerbe és csillogásba, minduntalan felettébb keserűen konstataálta, hogy még ezek a kivételes és kivételezett, általa igazán nagy becsben tartott pillanatok is csupán tűnékeny árnyai mindannak, amire valójában, lelkének legmélyén vágyott, és amit önmaga végső valóságát illetően mindenek felett remélni akart. Minduntalan, amikor földi életének során valamiféle megvalósulási formáját érzékelhette a vágyott céloknak, keserédes szájízzel kényszerülhetett tudomásul venni, hogy valójában korántsem szeretett álmainak megvalósulását tapasztalja éppen, hanem csupán azoknak a

tünékeny, délibáb-természettel bíró fantazmáknak időleges felmerülését, amelyeket tévesen, önmaga elvarázsoltságából fakadóan valódi és autentikus természettel rendelkező céljainak vélt. Bár a számára külvilágként azonosított vetületek létezőinek szemében élete meglehetősen sikeresnek és fénytelinek bizonyult, elvégre ténylegesen elérhette mindazt, ami az anyag emberének szemében rangot és érdemet jelentett, – egyetemi oklevelet, nívós munkahelyet, sőt mi több, a társadalmi megbecsültségnek valamiféle közepszerű fokát is – mindez azonban önmaga belső ítélőszéke előtt nem számított többnek, mint akkoriban igencsak végzetesnek tűnő kudarcvállás, amely voltaképpen egyre és egyre távolabbra sodorta eredeti életlátomásától, semmint közelebb vonta volna hozzá.

Kétségkívül különleges kisgyermeknek számított, akinek tekintete előtt a világ messze többet jelentett, mint amit a materialitás keretein belül megrekedt, önmaguk eredeti látószögétől és perspektíváitól megfosztott emberek túlnyomó többsége a hétköznapiasság létsíkján önmaga számára vizionált. Voltaképpen mindig is „küldetéses embernek” vallotta önmagát, noha csupán egészen későn, nagyjából a húszas éveinek alkonyára bizonyult képesnek megfogalmazni saját maga számára ennek a küldetésnek valóságos természetét. Ezt megelőzően csupán sodródott... avagy legalábbis önmaga útját a kiteljesedés felé akkoriban leginkább sodródásként élte meg. Noha számtalan, az életnek leglényegét érintő, a dolgok szívébe hatoló kérdést vetett fel, a maga sarkalatos és személyre szabott átkától, lényének alapvető szétszóródottságából fakadóan mégis képtelennek mutatkozott arra, hogy mindennek legmélyére szálljon alá, és az őt foglalkoztató problémákat ott és azon a helyen bontsa szét és

ragadja meg, ahol ezeknek centrális aspektusa valójában megragadható, jelesül saját magában, önmaga belső életének legmélyén. Ezeknek a mélységi régióknak bejárására ugyanis, bármennyire is vágyta volna ezt, valamilyen rejtélyes és megfoghatatlan oknál fogva nem adathatott meg számára eleddig a lehetőség.

A kabbalisták tanítása szerint – mely tanításokkal életének egy későbbi szakaszában behatóan és részletekbe menően foglalatoskodni alkalmá nyílhatott – a klippet, azaz a héjak a személyiségnek azon ráakódott elemei, legyen szó hibákról, hiányosságokról, bűnökről, gyengeségekről és fogyatékoságokról, de akár erényekről és „jó tulajdonságokról” is, voltaképpen azt a célt szolgálják, hogy mintegy maghéjak módjára védelmezzék a személy legbelső lényegét szimbolizáló magot azoktól a külső hatásoktól, amelyekkel szemben még nem mutatkozik érettnak megtartani önmagát, és amelyek ezen védelmező héjaknak hiányában alkalmasint felőrölhetik. Számára mindig is tetten érhetőnek, és önmaga internális szemei előtt a maguk teljes valójában láthatónak bizonyultak ezek a fajta héjak. Különleges beszédmodora, groteszk hangképzési hibái, szociális ügyetlensége, alapvető féltékenysége és visszahúzódásba hajló, álmodozó attitűdje, illetőleg a környezete részéről tévesen lassúságként, esetlenségként, sőt mi több, egyenesen idegesítő és irritáló teszetoszaságként azonosított szemlélődő hajlama és kimértsége minduntalan tenni látszottak arról, hogy soha ne érezze magát a „kézzelfogható valóság” közelében.

Bár nem egyszer határozta el magában, hogy „ő márpedig mostantól egészen bizonyosan normális lesz”, a „normalitáshoz”, mint a szó hétköznapi értelmében felvetett

szürkeséghez, egyoldalúsághoz, egyformasághoz, konformizmushoz, meghódoláshoz és szalon-attitűdhöz valójában fájdalmasan kevés érzéke volt, és ezek a fajta időleges próbálkozások, mondhatni „fellángolásai a normalitásnak” rendre kifulladtak, már a kezdeti lépések megtételének folyamán. Bármennyire erősen fogta el olykor a vágy, hogy a számára külvilágként definiált valóságokat közelebről, úgy igazán... akárcsak egy valódi gyermek... megtapasztalja és megismerje, voltaképpen mégis egyfajta sajátos idegenség-érzet kerítette minduntalan hatalmába, valahányszor ezekre a külső világ irányába indított kalandozásokra rávette magát. Sokszor konstataulta, valamint meglehetősen koraérettségről tanúskodó éleslátás birtokában vont a le ilyenkor megszokott végkövetkeztetését, mely szerint „álmodni azért mégiscsak sokkalta jobb, a valóság ugyanis oly fájdalmasan unalmas és sivár”, és amelyet később azonos jelentéstartammal, de már egészen másfajta megközelítés és látásmód birtokában imígyen fordított meg: „éber és éber lenni, miközben mindenki más alszik, ez az én ideálom”.

Mindig is az egyediség, egyéniség és utánozhatatlanság irányában tanúsított rajongás határozta meg az életét. Olyannyira lenyűgözte minden szokványostól eltérő és elkülönülő, hogy már-már szinte sportot űzni látszott abból, hogy a lehető legtöbb aspektus tekintetében hangsúlyozza másoktól való különbözőségét. Amikor valaki előállt egy véleménnyel, vagy megoldási javaslattal, szinte bizonyosra lehetett venni, hogy ő maga valami mással hozakodik majd elő, sok esetben már pusztán a „csak azért sem” kedvéért. Ha bármiből szükségesnek bizonyult kiválasztania szimpátiájának tárgyát, legyen szó akár egy drukkolásra kiválasztott sportemberről, vagy csapatról, történelmi személyiségről,

avagy akár a lehető legelvontabb filozófiai, vagy teológiai eszméről, esetleg irányzatról, mindenkor teljességgel nyilvánvalónak és magától értetődőnek tetszett, hogy választása a lehető legnépszerűtlenebb, avagy legkisebb mértékű érdeklődésre számot tartó választási alternatívára esett. „Mindegy, csak más legyen, mint a többség választása”... morfondírozott nem egyszer ilyenén módon magában. Ezen oknál fogva korántsem túlságosan ritkán állott elő olyan körülmény, hogy a választott személyt, közösséget, eszményt vagy ideált akár egymagában is hajlandónak mutatkozott képviselni és védelmezni, nem kevés esetben egész környezetének ellenében is, ilyenkor pedig még a teljes mértékben reménytelen, vert helyzetek sem ingathatták meg a választott elvek mentén való kiállását.

Más eseteket illetően elképesztő mértékben naiv és befolyásolható tudott lenni, valószínűleg a lelkének legmélyén, rejtekben megbúvó sajtóságos kettősségből, nevezetesen az egyedinek és utánozhatatlannak lenni, illetőleg az elfogadásra lelni párhuzamosan jelenlevő igényének paradoxonából fakadóan. Az elvi kérdéseket illető kompromisszumok irányában kevés kivételtől eltekintve teljes mértékben érzéketlennek és tehetségtelennek bizonyult, elvégre vagy pálcát tört egy vélemény, vagy eszmény képvisellete mellett, és abban az esetben teljes valóját odaszentelvén védelmezte azt, avagy pediglen a legvégtetesebb mértékű elzárkózás és elutasítás állapotára helyezkedett az adott kérdést illetően. A köztes megoldások létének lehetőségét elfogadta ugyan, ám életének egy szűkre szabott időszakától eltekintve meglehetősen visolygott attól, hogy valamilyen számára lényeges és fontos kérdést illetően ne képviseljen határozott és megmásíthatatlan természetű szilárdsággal bíró álláspontot.

Amikor élettörténetének bizonyos pontjain a mások általi elfogadottságra való törekvés igénye felülkerekedni látszott az elkülönülés irányában megfogalmazott sóvárgásán, főként fiatalkori éveinek folyamán gyakorta beleesni látszott abba a hibába, hogy meggyőződéseit az éppen aktuálisan jelenlevő „kiemelt jelentőséggel rendelkező személy” meglátásaihoz és elvárásaihoz szabta, felvállalva mindezzel olykor a lehető legképtelenebb világnézeti elképzeléseket is, amelyeket aztán a tőle megszokott vehemenciával védelmébe is vett, mentségére legyen mondván azonban, hogy az adott eszme tarthatatlanságáról meggyőződve később mindenkor bátorsággal szembefordult, nemcsak a kérdéses véleménnyel, de akár éppen aktuális „bálványával” is, amennyiben annak alkalmatlan és méltatlan voltára fény derült.

Bár egész életének folyamán megszállottan kutakodott példaképek, ideálok, mesterek és tanítók után, ezeknek hatása sohasem bizonyult túlon túl sokáig meghatározni őt, vagy befolyást gyakorolni rá, tökéletességre törekvő, a hétköznapiasság, közepszerűség és szürkeség irányában semminemű engedményt meg nem engedő természete ugyanis szüntelenül emlékeztette arra, hogy nem érheti be kevesebbel az Abszolútnál. Noha rendre megtalálhatónak bizonyult különféle ál-tekintélyek oldalán, akiknek személyét a valóságosnál kedvezőbben és magasabbra értékelte, ugyancsak képesnek mutatkozott feloldani együttműködéseit, amennyiben ezeknek a személyeknek alkalmatlansága és hiteltelensége számára nyilvánvalóvá vált, bár rendszerint a végletekig próbált hinni az adott illető személyében megnyilvánuló reményteljes lehetőségekben. Nem szeretett... sőt mi több, egyenesen gyűlölt csalódn... másokban is, de még inkább

önmagában. Nem kevésszer fordult elő, hogy szinte a legvégsőkig elmenvén védelmezett olyan személyeket, akiknek emberi, morális és szellemi kvalitásai egyébként messze alulmúlták elvárásait, kétségbeesetten kutakodva azon pozitívumok után, amelyek megítélése szerint ezeknek a személyeknek esetében mégis fellelhetőek és felvethetőek lehetnek, és amennyiben mégsem talált, úgy végső esetben kitalált számukra egynéhányat, amikor pedig mindennemű mentegetői kísérletei menthetetlenül kudarcba fulladtak, még mindig ott állott a lehetőség előtte arra, hogy önmagát vádolja mások hibái és gyarlóságai miatt.

Barátainak és társaságának megválasztása során nem egyszer könyvelhetett el súlyos kudarcokat. Általánosságban elmondható róla, hogy vonzotta a kártékony és nárcisztikus természettel rendelkező embereket, akik jóhiszeműségében és szelíd nyitottságában a befolyásolhatóság és irányíthatóság tulajdonságait sejtették, kapcsolatai pedig rendre megfeneklettek azon a ponton, amikor is alapvetően autonóm és kritikus személyiségére a megismerkedés folyamata során fény derült. Habár meglehetősen sokáig hajlandónak mutatkozott eltekinteni a feléje irányuló méltánytalanságok és visszaélések felett, igazságot szerető természetének lázadását mégsem volt érzéke túlon túl sokáig elfojtani, így időről időre kikopni és lemorzsolódnak látszottak társaságából azok a személyek, akik vele kapcsolatban egoisztikus elképzeléseket dédelgettek, avagy manipulatív gesztusokkal léptek fel vele szemben.

A tekintéllyel, az önkényes és igazságtalan hatalomgyakorlási tendenciákkal sohasem bizonyult alkalmasnak és hajlandónak hosszú távon együttműködni, bár a

határozott és nyílt fellépést bizonyos fokú kényelemszeretetéből és konfliktuskerülésre való hajlamosságából fakadóan rendszerint viszonylag sokáig halogatta. Korántsem a jogos és felsőbb rend szerint való berendezkedés az, ami ellenére volt, elvégre a példaképek és ideálok irányában folytatott kutakodásainak intenzitása és vehemenciája alapvetően tükrözi, hogy minderre egyfajta belső igényt fogalmazott meg és táplált, azonban mindennél jobban és mélyebben gyűlölte, amennyiben olyasvalaki kerekedik valamiféle torz társadalmi konszenzus alapján fölébe, akit valamilyen szempontból önmagánál alacsonyabb emberi nívóval rendelkezőnek tartott. Tragikus módon mindig is irányítani, uralkodni és vezetni akart, a „vezetetttség” állapotához sohasem volt képes hosszú távon önmagát hozzáidomítani, mindehhez azonban sem adottságai, sem az általa birtokolt személyes karizmák nem bizonyultak elégségesnek és elegendőnek. Olyasmit akarni, mindenkor olyasmit akarni, ami pillanatnyilag számára nem elérhető... személyes drámájának egyik sajátosan visszatérő jelene ez.

Azt ugyan nem igazán gondolta, hogy értékesebb, vagy előkelőbb volna másoknál, azonban a mainapság divatos egyenlőség-eszme is meglehetősen idegennek látszott a gondolatvilágától. A szellemi nívót, erkölcsi tisztaságot és intellektuális többletet a lehető legnemesebb tulajdonságokként tartotta számon, amelyeket másokban minden igyekezetével próbált fellelni, és mindenkor őszinte örömet érzett afelett, amennyiben olyan személyekkel hozta össze a sorsa, akikben ezen tulajdonságok hősies és magas fokban való megjelenését tapasztalta, ugyanakkor minden kétséget kizáróan vallotta, hogy „tiszteletet csak a tiszteletre méltót lehet és kell”, így az alantassággal szemben megnyilvánuló negatív véleményét nem

igazán rejtette véka alá. A kettős mércék alkalmazását mindenk felett igyekezett elkerülni, és amennyiben kérlelhetetlenül feltárt valamilyen hibát másokkal kapcsolatban, úgy azt önmagában többszörös éberséggel, alaposággal és szigorúsággal kereste. Szigora önmagával szemben mutatkozott meg a lehető legkiélezettebben, és ezen oknál fogva semmiféle olyasmit nem várt el másoktól, amit előzőleg ne valósított és ne munkált volna ki önmagában.

Tökéletességre való törekvés jellemezte életét, legalábbis ami a szellemi természettel bíró kérdéseket illeti. A külvilág szemében sokszor botrányosan kényelmesnek, lustának, nemtörődömnek és körülményeskedőnek hatott a viselkedése, perfekcionizmusa ugyanis csupán az őt közlő és mélyen érintő kérdésekre terjedt ki. Meglehetősen nehezen bírhatták rá arra, hogy olyasmivel foglalkozzék, ami valójában nem érdekelte, és nem igazán mutatkozott képesnek akár a legcsekélyebb mértékű érdeklődést táplálni olyasvalaminek irányában, ami nem töltötte el mintegy zsigeri szinten és velőtrázó módon lelkesedéssel. Érdeklődési területe kimondottan az egyoldalúság illúziójával hatott, ezt sajnálatos módon még legszűkebb környezete is gyakorta felröptette számára, elvégre mondhatjuk, hogy voltaképpen teljes mértékben érzéketlen és érdektelen attitűd jellemezte azoknak a témaköröknek irányában, amelyek az embereket nagy általánosságban foglalkoztatni szokták. A világ történéseivel és törekvéseivel kapcsolatban általános távolságtartást fejezett ki, hiszen alapvetően egy „magasabb rend” szellemében igyekezett szemlélni a dolgokat, nem ragadván meg a mindennapok apró-cseprő, számára gyakorlatilag teljes mértékben érdektelennek ható ügyeinél. Ezen hozzáállás birtokában korántsem nevezhető meglepőnek, hogy a

társadalom látásmódja szerint kardinális fontosságúnak számító területek egyikén sem bizonyult alkalmasnak megállni a helyét, számára ezek a területek ugyanis rendszerint elképesztően szürkének és semmitmondónak, sőt mi több, egyenesen feleslegesnek és nyomasztónak hatottak. Szűkebb környezete által komolynak és magas presztízzsel rendelkezőnek tartott munkahelyeken voltaképpen egyáltalán nem boldogult, elvégre még rövidebb távon sem tudott úgy tenni, mintha valamelyest is megragadná az adott terület, és a maga részéről egyetlen percet sem kívánt olyan dolgokra tékozolni, amelyeknek értelmét, értékét és fontosságát ne érezte volna át lelkének legmélyéből fakadóan. Az ilyesfajta időpazarlást rendszerint halálos vétkeknek tartotta, elvégre véleménye szerint az élet túlságosan rövidre szabott és sérülékeny ahhoz, hogy ne a legfontosabbra és leglényegesebbre szenteljük.

Az emberek alkotta közösségeken belül dívó játszmákba való bevonódáshoz nemhogy semminemű affinitásnak nem volt birtokában, hanem ráadásképpen még a legcsekélyebb szándékot sem mutatta annak irányában, hogy elsajátítsa ezeket a képességeket és technikai alapvetéseket. Azt mondhatnánk, hogy voltaképpen sohasem tanúsított túlzottan nagymértékű érdeklődést az emberek irányában, és még ezen kifejezőmód használata mellett sem fogalmaztunk kellőképpen élesen és lényegre törően. Hogy pontosítsuk ebbéli kijelentésünket, mindenképpen szükséges megemlítenünk, hogy mindig is kifejezetten egy bizonyos embertípus érdekelte, a többieknek számára pedig semmi esetre sem szentelt volna a feltétlenül szükséges minimumnál nagyobb mértékű figyelmet. Emiatt gyakorta került különféle élcelődések középpontjába, amelyekhez külön stílusa rendszerint még inkább és még nagyobb mértékben szolgáltatta a tüzelőanyagot. A

pszichológusok véleménye szerint az ember általában azért érez önmagában affinitást a közösségi életbe való bevonódásra, hogy abban egyfelől önmaga számára figyelmet és elfogadást találjon, másfelől pedig hogy valamilyen módon elvegyüljön a tömegben, önmagát valami nálánál nagyobbnak részeként könyvelhesse el. Optimális megkülönböztetésre törekszik ezen vállalkozása során, a számára kényelmes és biztonságos mértékben megnyilvánuló hasonulásra és elkülönülésre egyaránt. Hősünket ebből a szempontból is kimondott kiegyensúlyozatlanság jellemezte, ő ugyanis a maga részéről sohasem érzett kiemelt vonzódást azon irányba, hogy valamihez bármilyen formában is hasonuljon, az pediglen kiváltképp ellenére volt, hogy valamiféle feloldó természettel bíró azonosulásba menjen át. Önnön sorsát ehhez túlzottan egyedinek, önmagát pedig túlságosan is különlegesnek tartotta, így a közösségi létnek inkább azon előnyeire koncentrált, amelyek a figyelem, elismerés és elfogadás igényével kapcsolatosak.

Rendkívül kedvére valónak számított a szereplés... már egészen kisgyermekkorától kezdődően. Kimondottan örömét lelte saját hangjának hallatásában, még annak ellenére is, hogy az a környezet egyöntetű véleménye alapján meglehetősen idéttlennek és irritálóan hatott. Beszédproblémáit hamar megtanulta olyan ellenszélnek tekinteni, amelynek ellenében az élet magasabb dimenzióinak iránya felé lehetséges lépéseket tenni, önmagának ezen különtségét sorsa egyediségének biztos jeleként könyvelte el. Bármennyire sokszor érték mindenfajta atrocitások hiányosságaival kapcsolatban, a bántásokat hamarjában átfordította a „csakazértis” érzésének erősítésére és táplálására. Környezetének gunyoros, elnéző leereszkedésbe hajló attitűdje csupán időlegesen bizonyult képesnek megtörni

bizonyosságát és elszántságát, húszas éveinek közepére ugyanis már rátalálni látszott arra, hogy miként lehetséges erőt kovácsolni mások megvető és lekezelő viszonyulásmódjából. Hogy olykor rendkívül és mindenek felett vágyott a figyelemre, elismerésre, tündöklésre és sikerességre, még egyáltalán nem jelentett egyet azzal, hogy ezek nélkül ne tudott volna létezni. Harmincadik életévének betöltése környékén alapvető változás következett be ilyen irányú igényeinek tekintetében, amelyeket ez időtájt teljes tudatossággal vizsgált felül.

Lassacsán ráébredt arra, hogy amennyiben ezeknek a társas igényeknek kielésére vonatkoztatott vágyai által vezérelni engedi önmagát, az idővel egészen bizonyosan odáig fog vezetni, hogy végső soron ezen vágyak által válik meghatározottá. Minthogy a szabadságot – és csakis a helyes, autentikus keretek között megélhető szabadságot, az Emberfeletti Ember szabadságát – rendkívül sokra tartotta, önmagával kapcsolatos elvárásai nem engedhették, hogy bármi is hatalmat gyakoroljon felette, légyen szó akár a látszólag legnemesebb természettel bíró célkitűzésekről és vágyakról. Ilyesfajta irányultsággal jellemezhető igényeit tehát lassacsán bevonni látszott a külvilágból, kegyesen levéve ezen terhet a környezetében élők válláról. Egyre és egyre kevesebbre kezdte tartani azokat a célokat és aspirációkat, amelyek korábban oly fontosnak bizonyultak számára, és tudatosan törekedni kezdett arra, hogy siker és kudarc, elismertség és mellőzöttség, elvetettség és csillogás, figyelem és ignorancia tudatának színe előtt egy és ugyanaz legyen. "...mint akinek már mindenképpen minden mindegy...", ezt a fajta attitűdöt igyekezett mindenek felett érvényesíteni önmagán.

A vallással való viszonyát különleges ambivalencia jellemezte. Kisgyermekkorai intuíciói a bizonyosság ajándékaival halmozták el, a hit közösségi aspektusainak irányában azonban egészen serdülőkoráig semleges maradt, a vasárnapi keretek között megnyilvánuló látszatvallásosságot pedig egyáltalán nem tartotta sokra. Noha életének egy jelentékeny periódusában jövőjét kétségkívül vallási közösség keretein belül képzelte el, mások szemében gőgösségnek és büszkeségnek ható egyediség-, és egyéniségigénye mégsem túrt el önmagán semmiféle uniformitásba kényszerítő behatást, illetőleg a hierarchiával kapcsolatos, markáns kritikai élel rendelkező elképzelései egyaránt összeegyeztethetetlennek bizonyultak a hivatalos egyházi keretekkel. Éles érzékenységgel mutatkozott ébernek felismerni és kiválasztani azokat a személyeket, akiket a létrendi fokozatok rangsorának tekintetében önmaga felett állónak érzékelt, ezzel együtt azonban kimondott ellenszenvvel viseltetett azokkal szemben, akik a hatalmat méltatlan módon gyakorolták, a hatalmi pozíciók illegitim és becstelen módon való megszerzésének különféle módozatait és mintázatait pedig különösen is visszataszítónak találta. Az emberi gyengeségekkel szemben (kivéve persze saját gyengeségeit) bár elnéző és megbocsátó viszonyulásmód jellemezte, a méltatlanok, kisszerűek és alkalmatlanok hatalomgyakorlását azonban sohasem bizonyult képesnek hosszú távon tolerálni.

Néhány esztendő erejéig úgy festett, hogy hosszas keresést követően alkalma nyílhatott megtalálni önmaga elképzeléseit egy bizonyos vallási közösségben, ahol még az általa oly nagyon vágyott helyet is betölthette... egy szó, mint száz, úgy érezhette végre, hogy a maga saját, Istentől akart helyére került. Sorsa azonban különös módon mégis másfajta

fordulatot vett, amely fordulatnak folyamán kifolyni látszott kezei közül mindaz, amely korábban olyannyira fontosnak mutatkozott számára. Olyan emberek részéről nyílt alkalmá megtévesztést, elemi rosszindulatot, árulást és elhagyatást tapasztalni, akiket korábban meglehetősen sokra becsült, és akiknek naiv módon meg nem érdemelt bizalmat szavazott. Végső soron éppen azok a személyek lopták meg, árulták el, és juttatták spirituális értelemben a tönk szélére, akikhez korábban akár elvei ellenére is segítő attitűddel fordult, és akiket még annak ellenére is támogatott céljaik elérésében, hogy a lelke mélyén sohasem tartotta őket alkalmasnak, megfelelőnek és méltónak arra, hogy beteljesítsék az általuk mindenáron beteljesíteni óhajtott célt. Sohasem érzett magában affinitást arra, hogy valakinek személyes önmegvalósítási drámájában olyan szerepet töltsön be, mint amilyen példának okáért a „balról a második fa”, neki magának ugyanis nem volt szüksége semmiféle bio-díszletre ahhoz, hogy önmaga fontosságának érzését ezekből származtathassa. Az ő esetében mindez ugyanis mondhatni autonóm módon, mintegy egészen belülről fakadt.

Nem kevés időt bizonyult szükségesnek feláldoznia abból a célból, hogy végérvényesen önmaga mögött hagyja azokat a fajta sértéseket, csalódásokat és megaláztatásokat, amelyeket a kérdéses személyek okoztak a lelkében. Szabadon idézve hősünk kedves gondolkozóját azt mondhatjuk, hogy „nem haragudott meg rájuk, csak mondjuk..., sokat nem jelentenek a szemében”. Mind a mai napig nem válhatott képessé megérteni azonban, hogy egyes emberek miként vetemednek másokon átgázolni annak érdekében, hogy különféle pozíciókat nyerjenek el, avagy miért vesznek el valamit pusztán a hatalom, dominancia és befolyás érzéseinek

megélése kedvéért a másiktól, illetőleg még tovább menve: miért lehetetlenítenek el egyes emberek másokat csakis avégett, hogy néhány hónappal közelebb hozhassák magukhoz annak elnyerését, amelyet minimális türelem és együttműködési hajlandóság birtokában egyébként is elnyerhettek volna.

Egyénisége mindig is teret igényelt, a vallás keretein belül azonban nem sikerült ön maga számára teret találnia. „Isten minden, mindenben, mindenk felett”... ebben a gondolatban véli megfogalmazódni életének legfontosabb gyökérgondolatát, vallásosnak azonban mostanra már nem nevezné magát. Különösnek, és sokaknak számára kimondottan groteszknek is hathat, de voltaképpen képtelen válaszolni arra a kérdésre, hogy ő maga pontosan melyik valláshoz tartozik... és valóban, a válasz egyáltalán nem annyira és oly mértékben magától értetődő, ahogyan az a hétköznapi értelemben véve egyértelmű kellene, hogy legyen. Az Abszolútumot keresni mindenkor, mindenhol és mindenben... ez számára az egyetlen és egyedüli, emberhez méltónak tekinthető életcél, mindezt azonban korántsem szokványos módon próbálja megélni. Az „Én” elengedéséről szóló vallásos tanítások számára oly idegen hangszínnel rendelkeznek... sohasem értette igazán, hogy valaki, akinek Én-tudata olyannyira erősnek és intenzívnek hat, mint amennyire ez az ő életében tetten érhető, miként válhat képessé elszakadni éppen attól, ami életének oly centrális lényegiségét jelenti. Éveken, sőt mi több, egyenesen évtizedeken keresztül próbálkozott olyan utakkal, amelyeknek lényege éppen az „Én” fokozatos lerombolásában és felszámolásában keresendő, azonban ezeken az ösvényeken járva voltaképpen annyit sikerült elérnie, hogy felfokozott Én-tudatát valamilyen szinten a társadalom által elvárt mederbe

legyen képes terelni, ő maga azonban folyamatosan szenvedett ettől. Én-je nem halt meg, nem vált semmivel sem csekélyebb intenzitással bíróvá, és nem is bizonyult alkalmasnak eleget tenni a „másik ember mindenek felett” jelszava által alázatot, lemondást és önfeladást igénylő vallásos utak követelményeinek. Számára az Én, nevezetesen az ő Én-je mindig is centrális jelentőséggel rendelkezőnek hatott, önmagába merülve semmi máshoz nem fogható örömet tapasztalt akkor, amikor Önmaga jelenvalóságának tudatában és szemléletében elidőzhetett. A „valami más” sohasem kötötte le, hatotta meg, és töltötte el olyannyira erőteljes élményekkel, mint ennek a bizonyos „Önmaga(m)ságnak” tapasztalása.

Felszabadító erővel bírt számára, amikor végre olyan útra talált, amelynek lényege nem az „Én” megölésében, feladásában, lerombolásában és felszámolásában keresendő, hanem éppen ellenkezőleg... önmagam visszavezetésében... önmagamon keresztül, önmagam által, Önmagamhoz. Egyáltalán nem a mainapság divatos, „valósítsd meg magadat” jelleggel bíró divat-ezoterikus és álspirituális utaknak valamelyikén, hanem az „Én” és „nem-Én” elkülönítésén és elválasztásán alapuló, valódi és autentikus önmegvalósítás és önkiteljesítés útján, amely úton előbb leválasztjuk magunkról mindazt, ami természetéből fakadóan nem az Én-hez tartozik, majd pedig megkeressük és megerősítjük, mondhatni intenzifikáljuk azokat a tartalmakat, amelyek valójában Hozzá(m) tartoznak. Gyönyörűséget és földöntúlinak ható örömet jelentett számára annak megtapasztalása, hogy mindaz, amelyet Isten fogalma alatt valaha is keresett, voltaképpen egyáltalán nem önmagán kívül keresendő, hanem éppen ellenkezőleg: önmaga leglényegében, mondhatni szemtelenül és pimaszul hatalmas közelségben. A tapasztalás, amely szerint

Isten nem valamiféle végletesen más, alapvető bizonyossággal járta át lényét, azon felismerés pedig, hogy végső soron nem is létezik olyan, hogy „más”, végérvényesen átalakítani látszott egész szemléletét.

Életét tehát különleges kettősségek hatják át. Kétségkívül hajtja egyfelől a mások irányából remélt figyelem és elismerés kivívásának vágya, másfelől azonban létének leglényegét szövi át azon felismerés, hogy voltaképpen nem létezik olyan, hogy „más”. Olykor a végtelenséggel határosnak érzi azon frusztrációját és fájdalmát, amely avégett uralkodik el rajta, hogy életének során nem ritkán az elnyomott, mellőzött és kizsárolt, lenézett és megvetett személy szerepét bizonyult kénytelennek eljátszani, ugyanakkor valahol legbelül tudatában van annak a felszabadító felismerésnek, hogy minden tulajdonképpen nem más, mint varázslat és játék, amelynek keretében éppen ő maga az összes szereplő, és amit általánosságban másokban tapasztal, az valójában nem egyéb, mint önmaga rendezetlenségének kivetülése, külvilág formájában átélve. Ebben a felismerésben pedig nyilvánvalóvá válhat számára, hogy rendezetlenségének felszámolása érdekében vállalt feladata korántsem az, hogy másokat megváltoztasson, hanem hogy önnön igazi valójához egyre és egyre közelebb kerülvén önmagában számolja fel azokat a zavargásokat, amelyeket a létezés nagy varázslatának köszönhetően jelenleg még külvilágként tapasztal. Keserűséggel tölti el, hogy képtelennek mutatkozik olyanná válni, mint azok, akiket példaképeiként oly nagyra és sokra tart, és mértéktelenül sajnálja, hogy nem adattak számára olyan adottságok, amelyeknek birtokában tökéletes írásművek formálódhatnának kezei alatt, másfelől azonban tudja jól, hogy végső soron, Legvégső Lényege szerint éppen ő maga az, aki a

világmindenség összes könyvének szerzője.

Ezen felismerések az ő esetében azonban egyáltalán nem azt a fajta viszonyulásmódot implicálják, amelybe a különféle vallásos és spirituális gyakorlók kelepce gyanánt oly gyakorta belezuhanak, jelesül annak téveszméjét, hogy mivel a végső állapot eleve jelenvalónak minősül, tulajdonképpen nem is áll elő semmiféle feladat, hanem bőségesen elegendő úgymond csupán lenni. Az Abszolútom és önmagam egységének és elválaszthatatlanságának felismerése ugyanis még csupán az első lépésnek tekinthető azon az úton, amely ennek az egységnek és elválaszthatatlanságnak megvalósítása felé irányul. Olyasfajta lehetőség, mint önmagam visszavezetése végső és igazi, eredeti Önmagamba, voltaképpen kiált a megvalósításért, és hősünk életének leglényegét képezi ez a fajta vállalás. „Ezért él...”

Készítette:

Németh Dániel - Nemiel C Logismord, 2021-2022.